

РЕШЕНИЕ

№ 6562

гр. София, 02.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Цветелина Георгиева

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **8080** по описа за **2023** година докладвано от съдия Цветелина Георгиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН. Образувано е по жалба на „АТ ИНЖЕНЕРИНГ 2000“ ООД – [населено място], ЕИК[ЕИК] срещу съдебно решение от 08.07.2023г по НАХД № 6595/2023г. по описа на СРС, НО, 9-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 22 - 2300075 от 05.04.2023г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер 2000 лева за извършено нарушение на чл.16, т.1, б.“б“ във вр чл.60, ал.1 и чл.61 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи във вр чл.413, ал.2 от КТ, както и е присъдил съдебни разноски.

В жалбата си жалбоподателят твърди, че при постановяване на обжалваното решение съдът е обсъдил едностранчиво писмените и гласни доказателства без да отговори на нито едно от направените в жалбата възражения и така е постановил необосновано и неправилно решение. Моли същото да бъде отменено, както и обжалваното наказателно постановление. Претендира разноски.

Ответникът Директор на Дирекция „Инспекция по труда” – С. счита жалбата за неоснователна и моли съда да я отхвърли, тъй като обжалваното решение е постановено в съответствие с материалния закон и съдопроизводствените правила.

Претендира присъждане на съдебни разноски и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя като съдебна разноска адвокатско възнаграждение. Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София – град, IV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба се явява процесуално допустима, като подадена в срок, от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. Разгледана по същество, същата е основателна.

Съобразно чл. 218 АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, но същото е постановено при непълнота на доказателствата и неправилно приложение на материалния закон.

Няма спор по делото, а това се установява и от приетите писмени доказателства, че е налице строеж в УПИП-111, район „В.“, [улица], [населено място] на обект „Логистичен център с административна част“, който представлявал гола стоманобетонна конструкция от греди и колони, покрита с ламарини, а панелите, върху които се изграждал обекта, били високи около 15.00 - 20.00 метра. Възложител на обекта било „СиТиПарк Гама“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], строител, наречен от районния съд „главен изпълнител“ било „СиТиПи Инвест“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. Строителят сключил договор с „АТ Инженеринг 2000“ ООД, ЕИК[ЕИК] на 02.02.2022г, наречено от районния съд „главен подизпълнител“, за извършване на строителни работи на същия обект, който договор е приет по делото. Към 19.01.2023г обектът имал изградена от ламарини равна покривна конструкция с широки отвори за светлинни димоотвеждащи капандури, като само част от тях били обезопасени с мрежи, а друга част - не. На същата дата при извършване на покривната конструкция строителни работи от работници, един от тях, свидетелят Д. С. Б., загубил равновесие и паднал от необезопасения отвор от височина 15.00 - 20.00 метра, като пострадал тежко и бил откаран в УМБАЛ „Пирогов“. Незабавно била извършена проверка на обекта от Н. Л. В. и А. Н. Б., служители в Инспекция на труда [населено място], които установили наличието на необезопасени отвори и с акт от същата дата спрели извършването на други строителни дейности.

При така установените фактически обстоятелства АНО е приел, че пострадалият Д. С. Б. е назначен на длъжност „Работник, строителство“ в „БГ Изолация“ ЕООД, приел е че „АТ Инженеринг 2000“ ООД носи пълната отговорност за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на основание клаузите по сключения между него и „СиТиПи Инвест“ ЕООД договор от 02.02.2022г и поради това на основание чл.16, т.1, б.“б“ във вр чл.60, ал.1 и чл.61 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи във вр чл.413, ал.2 от КТ му е наложил процесната имуществена санкция.

Основните възражения на санкционираното дружество са че то няма качеството на „работодател“ по отношение на пострадалото лице, което е извършвало строителни работи на основание сключен на 25.03.2022г между „АТ Инженеринг 2000“ ООД и „БГ Изолация“ ЕООД договор за извършване на строителни дейности, по силата на

който последното дружество било поело задължението да изпълни работите със свои материали, механизация и работна сила и негова била отговорността да осигури и безопасни условия на труд. На второ място жалбоподателят възразява, че отговорността за наличието на небезопасни отвори е на трето дружество - „Самент Интернешънъл“ ЕООД, което било задължено да ги обезопаси, но не изпълнило задължението си и това било видно от представения с жалбата му протокол от проведена работна среща.

Съдът намира, че това, кои лица участват в извършването на строителни работи и техните задължения са предмет на изрична и императивна правна уредба в чл. 160, ал.1 от ЗУТ и те са - възложителят, строителят, проектантът, консултантът, физическото лице, упражняващо технически контрол за част "Конструктивна", техническият ръководител и доставчикът на машини, съоръжения и технологично оборудване, като след това алинея втора на същата разпоредба ги задължава да уреждат отношенията си с писмени договори. След това чл.163 от ЗУТ регламентира задълженията на строителя, в случая „СиТиПи Инвест“ ЕООД, основното от които е че изпълнява строежа в съответствие с издадените строителни книжа и участва в съставянето на актовете по строителството. Алинея четвърта от същата разпоредба му дава право да възложи на подизпълнител, в случая „АТ Инженеринг 2000“ ООД, извършването на отделни видове строителни и монтажни работи или на части (етапи) от строежа, но дори да е налице възлагане на отделни работи на подизпълнител и макар участието на подизпълнителя да се обявява в информационната табела за строежа, то подизпълнителят, или няколкото подизпълнители, не са лица, които са участници в строежа по смисъл на чл. 160, ал.1 от ЗУТ, а още по-малко придобиват качеството на „строител“ на строежа.

Разпоредбите на ЗУТ и свързаните с прилагането му подзаконовни нормативни актове предоставят възможност на строителя на даден обект да прехвърля правата и задълженията си или част от тях на едно трето лице - в случая това е извършено с договор между на строителя „СиТиПи Инвест“ ЕООД и подизпълнителя „АТ Инженеринг 2000“ ООД, но този договор на основание чл.8 и чл.20а от Закона за задълженията и договорите има действие единствено между сключилите го дружества, за уреждане единствено на отношенията помежду им, а не променя участниците в строителството, които са предмет на императивна нормативна уредба, т.е. въпреки наличието на подобен договор, строител за обекта продължава да бъде „СиТиПи Инвест“ ЕООД, който носи пълна имуществена отговорност за причинени щети и пропуснати ползи от свои виновни действия или бездействия на трети лица по силата на изричната и императивна разпоредба на чл.163, ал.4 от ЗУТ. Именно предвид така уредената отговорност към строителите са въведени изрично разписани изисквания, за да бъдат вписани като такива за съответната категория строеж съгласно Закона за К. на строителите, вкл. и задължението за сключване на задължителна застраховка, покриваща отговорността му за вреди.

Следователно единствено дружеството „СиТиПи Инвест“ ЕООД има качеството на строител, към когото са адресирани изискванията на чл.16, т.1, б.„б“ във вр чл.60, ал.1 и чл.61 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, които изисквания АНО е приел, че не са изпълнени, а дали според строителя са налице и други дружества, на които то е възложило определени задължения без те да са

изпълнени, касаят единствено отношенията между него и тези дружества, не и носената от него отговорност на строител за вреди.

На второ място съдът намира, че макар по делото да липсват събрани писмени доказателства за това че пострадалото лице е работило по трудово правоотношение на обекта, доколкото трудовият договор трябва да е писмен, то по делото не се спори, а това е установено и в обжалваното НП, че той е работник в дружеството „БГ Изолация“ ЕООД, При това положение именно това дружество има качеството на „работодател“ и по смисъла на § 1, т.10 от ДР на Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи и по смисъла на § 1, т.1 от ДР на КТ. По делото не се установяват каквито и да било факти или обстоятелства, от които да се направи извод, че работодател на пострадалото лице е

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „АТ ИНЖЕНЕРИНГ 2000“ ООД – [населено място], ЕИК[ЕИК] срещу съдебно решение от 08.07.2023г по НАХД № 6595/2023г. по описа на СРС, НО, 9-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 22 - 2300075 от 05.04.2023г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер 2000 лева за извършено нарушение на чл.16, т.1, б.“б“ във вр чл.60, ал.1 и чл.61 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи във вр чл.413, ал.2 от КТ, както и е присъдил съдебни разноски.

В жалбата си жалбоподателят твърди, че при постановяване на обжалваното решение съдът е обсъдил едностранчиво писмените и гласни доказателства без да отговори на нито едно от направените в жалбата възражения и така е постановил необосновано и неправилно решение. Моли същото да бъде отменено, както и обжалваното наказателно постановление. Претендира разноски.

Ответникът Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. счита жалбата за неоснователна и моли съда да я отхвърли, тъй като обжалваното решение е постановено в съответствие с материалния закон и съдопроизводствените правила. Претендира присъждане на съдебни разноски и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя като съдебна разноска адвокатско възнаграждение. Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София – град, IV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба се явява процесуално допустима, като подадена в срок, от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. Разгледана по същество, същата е основателна.

Съобразно чл. 218 АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, но същото е постановено при непълнота на доказателствата и неправилно приложение на материалния закон.

Няма спор по делото, а това се установява и от приетите писмени доказателства, че е налице строеж в УПИП-111, район „В.“, [улица], [населено място] на обект

„Логистичен център с административна част“, който представлявал гола стоманобетонна конструкция от греди и колони, покрита с ламарини, а панелите, върху които се изграждал обекта, били високи около 15.00 - 20.00 метра. Възложител на обекта било „СиТиПарк Гама“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], строител, наречен от районния съд „главен изпълнител“ било „СиТиПи Инвест“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. Строителят сключил договор с „АТ Инженеринг 2000“ ООД, ЕИК[ЕИК] на 02.02.2022г, наречено от районния съд „главен подизпълнител“, за извършване на строителни работи на същия обект, който договор е приет по делото. Към 19.01.2023г обектът имал изградена от ламарини равна покривна конструкция с широки отвори за светлинни димоотвеждащи капандури, като само част от тях били обезопасени с мрежи, а друга част - не. На същата дата при извършване на покривната конструкция строителни работи от работници, един от тях, свидетелят Д. С. Б., загубил равновесие и паднал от необезопасения отвор от височина 15.00 - 20.00 метра, като пострадал тежко и бил откаран в УМБАЛ „Пирогов“. Незабавно била извършена проверка на обекта от Н. Л. В. и А. Н. Б., служители в Инспекция на труда [населено място], които установили наличието на необезопасени отвори и с акт от същата дата спрели извършването на други строителни дейности.

При така установените фактически обстоятелства АНО е приел, че пострадалият Д. С. Б. е назначен на длъжност „Работник, строителство“ в „БГ Изолация“ ЕООД, приел е че „АТ Инженеринг 2000“ ООД носи пълната отговорност за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на основание клаузите по сключения между него и „СиТиПи Инвест“ ЕООД договор от 02.02.2022г и поради това на основание чл.16, т.1, б.“б“ във вр чл.60, ал.1 и чл.61 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи във вр чл.413, ал.2 от КТ му е наложил процесната имуществена санкция.

Основните възражения на санкционираното дружество са че то няма качеството на „работодател“ по отношение на пострадалото лице, което е извършвало строителни работи на основание сключен на 25.03.2022г между „АТ Инженеринг 2000“ ООД и „БГ Изолация“ ЕООД договор за извършване на строителни дейности, по силата на който последното дружество било поело задължението да изпълни работите със свои материали, механизация и работна сила и негова била отговорността да осигури и безопасни условия на труд. На второ място жалбоподателят възразява, че отговорността за наличието на необезопасени отвори е на трето дружество - „Самент Интернешънъл“ ЕООД, което било задължено да ги обезопаси, но не изпълнило задължението си и това било видно от представения с жалбата му протокол от проведена работна среща.

Съдът намира, че това, кои лица участват в извършването на строителни работи и техните задължения са предмет на изрична и императивна правна уредба в чл. 160, ал.1 от ЗУТ и те са - възложителят, строителят, проектантът, консултантът, физическото лице, упражняващо технически контрол за част "Конструктивна", техническият ръководител и доставчикът на машини, съоръжения и технологично оборудване, като след това алинея втора на същата разпоредба ги задължава да уреждат

отношенията си с писмени договори. След това чл.163 от ЗУТ регламентира задълженията на строителя, в случая „СиТиПи Инвест“ ЕООД, основното от които е че изпълнява строежа в съответствие с издадените строителни книжа и участва в съставянето на актовете по строителството. Алинея четвърта от същата разпоредба му дава право да възложи на подизпълнител, в случая „АТ Инженеринг 2000“ ООД, извършването на отделни видове строителни и монтажни работи или на части (етапи) от строежа, но дори да е налице възлагане на отделни работи на подизпълнител и макар участието на подизпълнителя да се обявява в информационната табела за строежа, то подизпълнителят, или няколкото подизпълнители, не са лица, които са участници в строежа по смисъл на чл. 160, ал.1 от ЗУТ, а още по-малко придобиват качеството на „строител“ на строежа. Разпоредбите на ЗУТ и свързаните с прилагането му подзаконовни нормативни актове предоставят възможност на строителя на даден обект да прехвърля правата и задълженията си или част от тях на едно трето лице - в случая това е извършено с договор между на строителя „СиТиПи Инвест“ ЕООД и подизпълнителя „АТ Инженеринг 2000“ ООД, но този договор на основание чл.8 и чл.20а от Закона за задълженията и договорите има действие единствено между сключилите го дружества, за уреждане единствено на отношенията помежду им, а не променя участниците в строителството, които са предмет на императивна нормативна уредба, т.е. въпреки наличието на подобен договор, строител за обекта продължава да бъде „СиТиПи Инвест“ ЕООД, който носи пълна имуществена отговорност за причинени щети и пропуснати ползи от свои виновни действия или бездействия на трети лица по силата на изричната и императивна разпоредба на чл.163, ал.4 от ЗУТ. Именно предвид така уредената отговорност към строителите са въведени изрично разписани изисквания, за да бъдат вписани като такива за съответната категория строеж съгласно Закона за К. на строителите, вкл. и задължението за сключване на задължителна застраховка, покриваща отговорността му за вреди.

Следователно единствено дружеството „СиТиПи Инвест“ ЕООД има качеството на строител, към когото са адресирани изискванията на чл.16, т.1, б.“б“ във вр чл.60, ал.1 и чл.61 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, а дали според него са налице други дружества, на които то е възложило определени задължения и те не са изпълнени касаят единствено отношенията между него и тези дружества, не и носената от него отговорност на строител.

На второ място съдът намира, че макар по делото да липсват събрани

писмени доказателства за това че пострадалото лице е работило по трудово правоотношение на обекта, доколкото трудовият договор трябва да е писмен, то по делото не се спори, а това е установено и в обжалваното НП, че той е работник в дружеството „БГ Изолация“ ЕООД, Следователно именно това дружество има качеството на „работодател“ и по смисъла на § 1, т.10 от ДР на Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи и по смисъла на § 1, т.1 от ДР на КТ. По делото не се установяват каквито и да било факти или обстоятелства, от които да се направи извод, че „АТ Инженеринг 2000“ ООД е възлагало извършване на работи на пострадалото лице, за да се приече, че е негов работодател, нито от съда са изложени мотиви в този смисъл.

При това положение съдът намира че касаторът не е надлежен адресат на издаденото му НП, тъй като не притежава нито едно от двете качества, от които да възникне отговорността му – той не е „строител“ на обекта и не е „работодател“ на пострадалото лице.

Като е приел обратното районният съд е приложил неправилно материалния закон без да обсъди направените пред него възражения и е постановил незаконосъобразно съдебно решение. Като такова то следва да бъде отменено изцяло, както и обжалваното НП.

На основание чл. 63д, ал.1 от ЗАНН касаторът има право на претендираните от него съдебни разноски, възнаграждение за адвокатска защита пред двете инстанции в размер на по 660лв, съобразно представените списъци, против които размери ответникът е направил възражение за прекомерност. Минималният дължим размер по чл.36 от ЗА за възнаграждение за наложената имуществена санкция в размер на 2000лв следва да се определи по правилата на чл.8, ал.1 във вр чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – 400лв плюс 10% за горницата над 1000лв, които са 100лв, т.е. общо 500лв за всяка инстанция. Съобразно така определения размер съдът намира за прекомерно претендираното адвокатско възнаграждение и същото следва да бъде присъдено в размер на по 500лв за процесуалното представителство пред всяка инстанция, дължимо от Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" - С., в съответствие с чл.2, ал.1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда".

По изложените съображения и на основание основание чл. 221, ал. 2, във вр. чл. 222, ал. 1 от АПК Административен съд София - град, IV-и касационен състав,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТМЕНЯ изцяло решение от 08.07.2023г по НАХД № 6595/2023г. по описа на СРС, НО, 9-ти състав и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 22 - 2300075 от 05.04.2023г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на „АТ ИНЖЕНЕРИНГ 2000” ООД – [населено място], ЕИК[ЕИК] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер 2000 лева за извършено нарушение на чл.16, т.1, б.“б“ във вр чл.60, ал.1 и чл.61 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи във вр чл.413, ал.2 от КТ.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" – С. да заплати на „АТ ИНЖЕНЕРИНГ 2000” ООД – [населено място], ЕИК[ЕИК] сумата от 1000лв, представляваща съдебни разноски пред въззивната и касационната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.